

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Търговище, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА Д. ДАСКАЛОВА

при участието на секретаря ЖОРЖЕТА СТ. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ТАТЯНА Д. ДАСКАЛОВА Гражданско дело
№ 20223500100182 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Постъпила е искова молба от адв. Д. Т., като пълномощник на Й. Б. С. от гр. Омуртаг, против „Ф.....“ ЕООД гр. София, за признаване за установено, че не се дължи сумата от 16 472,83 евро, от които главница от 15 000 евро, лихва от 1472,83 евро и разноски от 644,36 лв. За тази сума имало издаден изпълнителен лист в полза на ЦКБ АД, по ч.гр.д. № 560/ 2010 г. на РС – Омуртаг, като впоследствие вземането е прехвърлено. Образувано е изп.д. № 1853/ 2011 г. на ЧСИ Анелия Загорова от гр. Търговище, срещу ищеца, като поръчител и длъжника С. Й.ов Б.. Последното изпълнително действие спрямо ищеца било заповар върху автомобили, извършен на 03.08. 2011 г. Вземането било прехвърлено на ответника на 28.12. 2011 г. Ищецът счита, че след като в продължение на 5 години не са осъществявани изпълнителни действия спрямо него, то вземането на ответника е погасено по давност. ЧСИ освен това била прекратила делото. По тази причина моли и съдът да признае това за установено. В съд.зас. не се яви представител, но поступи писмена молба от пълномощника, в която моли съдът да уважи иска и да присъди разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК, от ответника „Ф.....“ ЕООД, поступи писмен отговор, чрез адвокат Щ. Н. от гр. София. В него са прави възражение за местна подсъдност, като се посочва, че в случая ищецът не може да се позове на специалната подсъдност, с оглед на това, че не е потребител. Моли делото да се изпрати по подсъдност на СГС.

Оспорва се иска по основание, защото били предприемани последователно изпълнителни действия през годините, а имало извършено и извънсъдебно признание на задължението, което прекъсвало давностния срок. В съд.зас. се яви юрк. И. У., която счита, че искът е недопустим. Липсвал правен интерес от завеждането му, защото ответникът не е страна по изпълнителното дело. След като същото вече е прекратено също липсвал правен интерес, защото на практика към момента няма образувано изпълнително дело, по което вискателят да осъществява принудително изпълнение. Иска се да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Съдът, като провери събраните по делото доказателства, установи следното: срещу ищеца Й. Б. и неговият син С. Б., има издаден изпълнителен лист в полза „Централна кооперативна банка“ АД гр. София, по ч.гр.д. № 560/ 2010 г. на РС – Омуртаг, по реда на чл. 417 от ГПК, за сумата от 16 472,83 евро, от които главница от 15 000 евро, лихва от 1472,83 евро и разноски от 644,36 лв., както и законната лихва върху главницата, считано от 23.09. 2010 г. Двата длъжници са солидарно осъдени. След издаване на изпълнителния лист банката е образувала изпълнително дело № 20117690400264 на ЧСИ Анелия Загорова от гр. Търговище. Делото е образувано срещу двамата длъжници. След образуването му са направени справки за притежаваните МПС, в НАП за притежавани сметки, изпратена е покана за доброволно изпълнение. Наложено е заповед за ремарке, товарен автомобил и лек автомобил. На 10.08. 2011 г. е съставена сметка за дължимите към ЧСИ такси. След този период не са осъществявани каквито и да било действия по делото и няма постъпили молби от вискателя. През 2022 г. ищецът започва да се интересува какво е движението по делото. На 09.05. 2022 г. ЧСИ прекратява изпълнителното дело, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, като вдига наложените заповеди. В последствие е издадено удостоверение по делото, че оригиналът на ИЛ се намира по делото. Постановлението за прекратяване не е било обжалвано от вискателя и от ответника по делото. Това се установява от копие на изпълнителното дело.

По силата на договор за прехвърляне на вземане от 28.12. 2011 г. „ЦКБ“ АД е прехвърлила вземането си към длъжника Й. Б., на „Ф.....“ ЕООД. Това твърдение от исковата молба не е оспорено от ответника. Затова съдът го приема за установено, въпреки че по делото не са представени писмени доказателства в тази насока. Именно поради липсата на оспорване по отношение на цесията от 28.11. 2011 г. и съдът не е давал указания за това, че някоя от страните не сочи доказателства относно твърденията си.

При така установените факти, съдът намира, че искът е допустим и основателен. Направеното възражение за липса на правен интерес от завеждане на делото е неоснователно. Искът по чл. 439 от ГПК е вид защита на длъжника, при настъпили нови факти, след приключване на съдебното дирене в производството, по което е

издаден изпълнителният лист, независимо дали има образувано изпълнително дело или не. Длъжникът не разполага с други средства на защита, освен с този по исков път да установи, че дадено вземане, за което вече има издаден изпълнителен лист, е погасено по давност. Съдебните изпълнители могат да се произнасят само по въпросите дали има поискани изпълнителни действия по изпълнителното дело в продължение на две години, но не и да преценяват дали дадено вземане е погасено по давност. След като ответникът поначало не оспорва прехвърлянето на вземането от първоначалния кредитор и качеството си на кредитор по това вземане, то той е не само процесуално, но и материалноправно легитимиран да отговаря по иска дали вземането съществува. След като искът се основава на факти, които са настъпили след издаването на изпълнителния лист, то същият е допустим и предявен при наличието на правен интерес. Що се отнася до процесуалната легитимация, то съдът винаги се съобразява с твърденията исковата молба, а не изхожда от това дали ответникът е носител на задължението. Този въпрос е от значение за крайния изход на делото, а не за процесуалната легитимност.

Искът е и основателен. С изтичането на 5 години от извършването на последното изпълнително действие по делото, вземането на кредитора се погасява по давност. Последното извършено принудително действие е налагането на заповест върху моторни превозни средства и ремарке. Те датират от лятото на 2011 г., когато ЧСИ е била уведомена от Пътна полиция в Омуртаг, че е изпълнила постановлението за наложен заповест.

От този момент не са били предприемани каквито и да било действия. Вземането е погасено още през лятото на 2016 година, когато изтича давността. В случая се прилага чл. 110 от ЗЗД. Не се установи давността да е била прекъсвана с други действия по принудително изпълнение или с признание от страна на длъжника. Това твърдение в отговора съдът намира за бланкетно и задължителна защитна теза. В случая обаче няма доказателства за прекъсване на давността, няма и твърдения от кои факти ответникът стига до този извод, т.е. липсват въведени конкретни факти и обстоятелства, от които съдът да преценява дали има прекъсване на давността след 05.08. 2011 г.

В случая е изтекла не само общата погасителна давност, но и абсолютната давност по чл. 112 от ЗЗД, с изменението, влязло в сила от 02.06. 2021 г.

С оглед на това искът следва да бъде уважен.

На ищеца следва да бъдат заплатени направените по делото разноски. Според представения списък се търси само адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв. То обаче е договорено при условията на чл. 38 от ЗА.

Така търсеното възнаграждение е в минималния размер, според чл. 7, ал. 2 от НМРАВ, дори малко под него, предвид цената на иска в левове. С оглед на това няма

основания съдът да счита, че този размер е прекомерен. Сумата от 1500 лв. следва да се присъди на адвокат Т..

С оглед на това, че ищецът е освободен от внасянето на държавна такса, ответникът следва да бъде осъден да заплати такава от 4% върху цената на иска. Съдът я изчислява на 1312,60 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Й. Б. С., ЕГН *****, от гр. Омуртаг, ул. „Витоша“ № 19, представляван от адвокат Д. Т. от гр. Хасково, adv.tenchewa@gmail.com, НЕ ДЪЛЖИ на „Ф.....“ ЕООД, ЕИК 130997190, седалище в гр. София, район „О...“, ул. „В...“ № 8, с пълномощник по делото юрк. У., следните суми: **главница от 15 000 евро, 1472,83 евро просрочена лихва** за периода от 26.02. 2010 г. до 23.09. 2010 г., както и **644,36 лв. разноси** по делото за държавна такса, дължими по изпълнителен лист от 08.10. 2010 г., по ч.гр.д. № 560/ 2010 г. на РС – Омуртаг, поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА „Ф.....“ ЕООД, ЕИК 130997190, ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ Д. Т. Т. от АК – Хасково, с адрес в гр. София, ул. „Хан Аспарух“ № 7, ет. 4, сумата от 1500 лв., като адвокатски хонорар, на основание чл. 38 от ЗА, и чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „Ф.....“ ЕООД, ЕИК 130997190, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на ОС – Търговище, сумата от 1312,60 лв., държавна такса за водене на делото, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Решението може да се обжалва, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, пред Апелативен съд – Варна.

Съдия при Окръжен съд – Търговище: _____